

KAPITOLA DRUHÁ

Romeria

Kromě našich kroků se hradem rozezná ještě hurónský smích, nad kterým se Jarek nelibě zamračí.

Vzhlednu ke statnému legionáři. Tyčí se nade mnou s vypracovaným tělem schovaným pod koženou zbrojí a sytě hnědými vlasy, které si zrovna nechal po stranách ostříhat a splést do tří silných copů, jež se mu sbíhají na zátylku. „Ale no tak, *děti* se ti přece nemůžou protivit.“

„Že ne?“ Pozvedne jedno obočí a do jeho drsné, ovšem zároveň pohledné tváře se vkrade pobavený výraz. „Jednou vám ukážu, jak to vypadá, když poprvé pocítí žízeň po krvi, a uvidíme, jestli vám ta divoká monstra budou pořád ještě připadat tak roztomilá.“

Zamračím se, protože si vybavím, jak mi Zander podrobně popisoval, čeho jsou islorští nesmrtelní schopní, když se krmit teprve učí. „*Děti smrtelníků*,“ upřesním.

„Ty bývají o *něco méně* zuřivé. Ale zrovna tak otravné.“ Očima přelétne po stísněném prostoru kolem nás, jako by očekával, že na nás ze zdi vyskočí nějaká hrozba. „A sem rozhodně nepatří,“ dodá ještě polohlasem.

Ozve se další salva dětského smíchu, který v prázdných chodbách království překypujícího starobylou magií vyvolá strašidelnou ozvěnu.

„A my sem snad patříme?“ Skalní stěnu jsem otevřela před třemi dny a od té doby zkoumáme každý kout Ulyse, kde nacházíme důkazy dřívějšího života – obchody, oblečení, okenice zdobené květináči –, jenže na žádného obyvatele jsme zatím nenarazili, pokud nepočítáme dobytek, zpěvné ptactvo a sem tam nějakou toulavou kočku. Elisaf našel zbrojnici

plnou blyštivých kovových zbrojí – je jich tam dost pro malou armádu –, přičemž každá má na hrudním plátu vyražený erb Ulyse v podobě dvou navzájem zaháknutých srpků měsíce, a taky pokladnici plnou mincí s tou samou ražbou. Jenže zbroje ani peníze si nemá kdo vzít.

Skoro to vypadá, jako by Ulyse po svém zbudování zamrzlo v čase a čekalo na nás. Proč tomu tak ale bylo, to mi nadále zůstává záhadou.

Liduprázdné město je ze všech stran obklopeno strmou, nezdolatelou skalní stěnou, ale člověk by musel být blázen, aby si myslel, že se nachází uprostřed pohoří, a ještě větší blázen, aby věřil, že se pořád ještě nachází na území Isloru. Když se prastará skalní stěna popsaná nymfím písmem, dřív známá jako Skálotvrz, rozestoupila a my prošli hlavními branami, jako bychom se ocitli v docela jiném světě. Fakt, že tu na obloze každou noc svítí dva měsíce, to jen potvrzuje.

Očima přelétnu po malbě na stropě – zachycuje tržiště plné prodejců, obklopených koňmi, povozy a také vojáky, kterým hrudní pláty zdobí erb Ulyse. Hrad z bílého pískovce s věžemi se střechami v barvě královské modři a vysokým cimbuřím je podobných fresek plný, neskýtá však jediný náznak toho, co mají být ti lidé zač, ani z jakého pocházejí období.

Mají to být výjevy z minulosti? Nebo snad z nadějně budoucnosti?

Přínejmenším *já* sem ale patřím, jelikož to byla právě moje krev – krev nevysvětlitelné kombinace princezny Romerie, dědičky ybariského trůnu a dcery Aoife, sudby vody, a Romy Wattsové z New York City, vševzývačky, která si o sobě celý život myslela, že je obyčejná lidská zlodějka –, co Ulyse přimělo odhalit svoje tajemství. Trnitou korunu a podobně pichlavý trůn, které tu čekaly *právě na mě*.

Otázkou zůstává: Co dál?

Když s Jarkem vejдем do hlavního sálu, proběhne kolem nás dívka – jedna z norcasterských smrtelnic, které jsme vysvobodili z klecí – pronásledovaná Eden, zřejmě v rámci nějaké hry na babu.

„A mám tě!“ prohlásí Eden a vezme dítě kolem ramen, čímž si vyslouží další radostný výskot.

Jarkovi zacukají koutky úst, ovšem pochybuju, že by u něj tu reakci vyvolalo dítě. Moje komorná je nejspíš jediná, kdo dokáže jeho tvrdé srdce trochu obměkčit.